

KRETA CIRKLO

CERCLE DE GUIX CIRCULO DE TIZA

Nº 8 hivern-primavera 2021

Socialismo
aŭ
barbareco

Derogació de totes les lleis que criminalitzen la protesta social!

Cap condemna més!
Llibertat per a
tots els empresonats!

Internaciema Kolektivista Cirklo

Índex

L'actualitat i el futur de la classe treballadora a casa nostra.....	3
Per la llibertat de totes les persones preses per raons polítiques i de protesta laboral o social!.....	8
Bandes feixistes en el Capitoli: un advertiment a la classe treballadora.....	10
Cal combatre la pandèmia i el viratge autoritari!.....	13
Kolekto afiŝoj de la Pariza kaj Liona Komunumoj 1870-1871.....	17
Per a engegar l'emancipació de la dona, revolució social!.....	18
El racó de... Clara Zetkin.....	20

Kreta cirklo - Cercle de guix - Círculo de tiza

és l'òrgan d'expressió de

Internaciema Kolektivista Cirklo

www.ikcirklo.org

ikcirklo@tutanota.com

Internaciema Kolektivista Cirklo

és membre del

Col·lectiu Revolució Permanent

www.revolucionpermanente.com

L'actualitat i el futur de la classe treballadora a casa nostra

En el moment actual, febrer 2021, la perspectiva de la classe obrera, als Països Catalans i a l'Estat Espanyol en general, és força problemàtica. En el marc de la crisi econòmica anterior a l'aparició de la pandèmia, els nous factors que hi actuen són la incidència directa de la pandèmia i les modificacions de les polítiques i legislacions, tant derivades del marc europeu com de la dinàmica interna de l'Estat.

La incidència directa de la pandèmia

En primer lloc, la pandèmia continua afectant greument la població, especialment la classe treballadora que es troba sotmesa a condicions de mobilitat i relació especialment dures. Els resultats de la vacunació no són, ni de bon tros, els esperats, en part a causa de les dilacions de les empreses farmacèutiques i les seues fosques manio-bres comercials internacionals. Però també, en bona part, per la decisió general del govern d'Espanya i dels autonòmics de deixar estendre's la malaltia amb la mínima paralització possible de la dinàmica econòmica, fins que els hospitals han estat molt a prop de col·lapsar. Hi havia que "salvar el Nadal" per a la patronal comercial i hostalera, a costa de la salut dels malalts (de COVID-19 i de tot tipus), de la despesa sanitària pública i dels treballadors sanitaris - una altra vegada exhaurits fins l'extrem, com els primers mesos de la pandèmia. El Nadal no s'ha "salvat" i ara resulta que la culpa de la desastrosa onada de la pandèmia li és atribuïda a la població, especialment a les seues reunions familiars.

L'efecte de la pandèmia sobre l'economia ha comportat a l'Estat Espanyol un descens de 11 % del producte interior brut, acompanyat pel desbocament del deute públic, que s'ha incrementat l'11% durant el mateix temps, a causa de la despesa sanitària addicional; l'impacte concret sobre la classe treballadora s'ha traduït en un augment de l'atur especialment en el sector serveis.

L'atur en tot l'Estat arriba a uns nivells molt alts, de l'ordre del 12 %, i en camí de créixer encara més, malgrat la recuperació esperada del PIB, d'un 3 % en 2021. A més: quan parlem de percentatge d'atur, cal recordar que una part notable de les classes treballadores es troba en l'economia no regulada i que per tant la seua evolució no s'hi té en compte.

La petita burgesia dedicada als serveis ha rebut un notable càstig, que s'ha traduït en la ruïna i proletarització d'una part substancial d'aquesta.

Les promeses del govern de paralitzar els desnonaments i controlar els lloguers són paper mullat. La pobresa s'estén i amb ella la inseguretat alimentària. Un indicador dramàtic en són els 1,63 milions de persones que en febrer de 2021 són ateses pels bancs d'aliments afiliats a FESBAL, un 60 % més que la mitja de l'any 2020.

Però la crisi no afecta a tots per igual. Les grans empreses de dintre i fora - la banca, les elèctriques, les farmacèutiques i sanitàries, les «tecnològiques»... - continuen enriquint-se i rient-se dels tímids intents de les burgesies locals, a través dels estats, per a controlar-les i aconseguir d'elles alguna aportació fiscal.

El marc europeu

La situació sanitària s'emmarca en la crisi econòmica cíclica que s'estava produint amb independència de l'aparició de la pandèmia. Aquesta crisi cíclica es

tradueix en un enfrontament entre les burgesies representades pels estats més poderosos, especialment entre USA, Xina i els països de la UE. Les guerres comer-

cials i les mesures proteccionistes afecten les exportacions i incideixen negativament sobre l'atur i l'estabilitat laboral.

La important injecció de fons europeus per a reviscolar l'economia de la UE no solament s'adreça a combatre el perill d'un esclat social generalitzat, ans a l'obertura de nous ninxos ("verds") de mercat per al capital i a facilitar encara més l'obtenció de la plusvàlua amb el desballestament creixent dels drets dels treballadors. En concret, a l'Estat Espanyol se li exigeix una nova reforma laboral i de les pensions. Quant a aquestes, es pressiona pel desacoblament de l'increment de les pensions de l'augment del cost de la vida, així com el còmput de la pensió de jubilació sobre un àmbit temporal més ampli. Açò es traduiria en una disminució de les percepcions mitjanes dels treballadors i l'obertura "d'espai comercial" per al negoci bancari dels fons de pensions privats.

Un altre aspecte, complementari de l'anterior, és l'esforç de la banca perquè els estats introduïsquen la gestió privada dels fons públics de pensions. S'intenta que la banca augmente la seua penetració en aquest suculent món, per tal d'activar una taxa de guany

bancari en descens. Actualment, els plans de pensions individuals s'han mostrat inadequats i amb poc d'èxit; es planteja ara un instrument per a entrar sobretot en l'àmbit dels autònoms i les pimes. Es planeja crear una «jubilació paral·lela», generada al llarg de la vida laboral per treballador ...i el «generós» empresari!.

Tot això ajuda a confirmar la interpretació que ja hem fet en altres articles de IKC, de la injecció de fons plantejada per l'UE. Es tracta d'activar l'economia, desvitalitzada per la crisi econòmica. Tot intentant fer front a l'agressiva expansió econòmica de Xina i les limitacions proteccionistes de USA, sense oblidar el protagonisme dels nous colossos capitalistes tipus Google, Amazon o Alibaba. Per això s'enfoquen cap a sectors industrials relacionats amb el canvi climàtic, perquè són sectors «amb futur» que poden impulsar la inversió de capital i la generació de plusvàlua. Simple càlcul capitalista, no molt allunyat conceptualment de finançar l'economia d'un país, les infraestructures del qual haurien estat desballestades per una guerra. Tanmateix, amb un moviment obrer en retrocés, la dita activació econòmica va aparellat a una reducció de drets i nivell de vida de la classe treballadora, en un esforç de destrucció del que anomenen «estat del benestar».

El govern espanyol

Hi trobem a dins d'aquell govern la tensió entre les tendències del capitalisme lliberal – exponent n'és la ministra Calviño, dins la tradició dels ministres d'economia del PSOE des de Boyer ençà, o el ministre Escrivà, tan proper a la banca - i la «socialdemocràcia gesticulant» que representa Podem i que constitueix en apariència l'únic fre per algunes iniciatives totalment anti-obreres que encapçala directament el PSOE. L'únic, perquè el sindicats UGT i Comisiones Obreras no prenen cap acció seriosa contra els plans del govern.

En aquest context s'han produït les eleccions catalanes. Amb la safanòria de l'indult als presos que mai no arriba, l'estratègia del govern i de la gran massa de la burgesia que aposta per ell, ha estat intentar reconduir el «procès» independentista a un projecte federalitzant, pilotat, com no, pel PSOE. Ningú no sap què significa això més enllà de ser un paper de coloraines per emboïllar la monarquia hereva de Franco. I per continuar negant-li al poble de Catalunya, com als altres de l'Estat, el seu dret a decidir la seua relació amb la resta. Finalment, «l'efecte Illa» no ha donat els resultats esperats i els partits independentistes han assolit més del 50% dels vots i una majoria suficient per a formar un nou govern burgès, amb possibles variants que poden incloure o no a la CUP. En tot cas, tots els partits del bloc "independentista" -cadascú a la seua manera i amb el seu llenguatge- han tornat a la pleta del statu quo autònom i res important canviarà després de les eleccions.

El govern PSOE-Podemos, malgrat les seues limitades promeses, continua sense fer cap modificació de la legislació repressiva com les lleis «mordassa» i de relacions laborals o la modificació del codi penal; cap

qüestionament de l' esquilament econòmic produït per la esglèsia catòlica, a l'empar del «concordat». Ni els desnonaments s'han parat ni l'ingrès mínim vital funciona: només una petita part d'aquella gent que ho ha demanat hi ha accedit i és tan miserable que no permet pagar ni els lloguers més baixos de les grans ciutats. Menys encara s'ha modificat la cruel política

migratòria que empresona en CIES als migrants, militaritza les fronteres i entrega a l'explotació més abusiva la població no regularitzada.

Heus ací el que fa l'esquerra del capital: gesticular en bagatel·les i foteses polítiques, sense modificar allò amb un real significat en la lluita de classes!

La corrupció del poder

S'evidencien clarament les estructures de corrupció de l'estat, començant pel rei Juan Carlos, fugit del país per a evitar el total desprestigi de la corona reial. Però on la corrupció és més estructural i col·lectiva, és entre els membres del PP que tenen o han tingut un pes en l'administració de l'estat, on s'evidencien transferències de diners d'empreses a polítics a canvi d'adjudicacions d'obres i similars. Els anomenats casos Gürtel, Bárcenas o Villarejo, mostren un partit polític -el PP- amb finança-

ment fraudulent durant dècades i un govern del PP els membres del qual han cobrat substancials quantitats de diners negres dins d'una dinàmica general de finançament il·legal del partit com a entitat i dels seus dirigents individualment.

El cas Villarejo, que engloba a tots els altres i a un nombre impressionant de casos coneguts i desconeguts, demostra que la corrupció a les clavegueres de l'estat ha format part del dia a dia dels ministeris d'Interior i de Justícia, dedicats ara a l'espionatge i falsificació de proves contra polítics (Podemos, polítics catalans...), ara a l'espionatge econòmic o destrucció de proves per a les empreses de l'Ibex (BBVA, Iberdrola..)

Les conseqüències dels judicis en marxa sobre l'estructura de poder de la dreta és encara aviat per a saber-les, però el més probable és una fugida de votants del PP vers als partits propers, incloent el partit «socialista» PSOE.

El moviment obrer

La classe treballadora, realment té en aquest moment un escàs protagonisme polític actiu; hi ha molts pocs moviments organitzats remarcables de defensa que es concentren substancialment al País Basc. Aquesta manca de força organitzativa real fa que el feixisme de moviments com Vox no siguin particularment interes-

sants per a la burgesia, que de moment aposta- com en la resta de UE- pel parlamentarisme. Però el feixisme organitzat hi és, com una amenaça latent, amb complicitats evidents en l'exèrcit i la policia, com han demostrat les converses de militars en la reserva, adreçades a «afusellar a més de vint milions d'espanyols.»

Les explosions socials

Aquesta certa «calma», tanmateix, sembla el preludi de la tempesta. Grans sectors de la classe treballadora, incloent-hi naturalment els aturats, es troben en una situació greu de tensió per la situació socio-econòmica i l'opressió del poder. Aleshores, quan algun esdeveniment incideix en ella, es produeixen reaccions que van des de les manifestacions de repulsa fins a l'esclat violent. Un fet anecdòtic ho posa en evidència: a Linares, vila andalusa amb un alt índex d'atur, un parell de policies en esbarjo en un bar li donen una apallissada al cambrer i a la seua filla que el defensa. A l'endemà hi ha una reacció popular furiosa, amb enfrontaments violents amb la policia.

Uns dies més tard, es produeix l'empresonament d'un cantant de rap perquè les seues lletres són considerades insultants per a la monarquia. Això és possible aplicant la legislació de la llei mordassa i articles demencials del Codi Penal reformat, que PSOE i Podemos prometeren derogar. Aquesta llei participa del moviment legislatiu burgès que, en diversos països, tracten d'incrementar l'autoritarisme i la criminalització de les opinions contraries al sistema polític imperant, de manera que s'acosten, o superen, els nivells d'anorreament de l'opinió de certes dictadures del passat. És, fins a cert punt lògic, que un capitalisme cada cop més insegur, intente silenciar qualsevol opinió que transcendisca els oficials «palmeros» de dreta i esquerra. Un capitalisme que potser - si la relació de forces entre les classes s'ho permetera- voldria evolucionar cap a la societat caserna, farcida de policies, que és el capitalisme xinés.

El moviment de reacció per l'empresonament del cantant és enorme, particularment entre la joventut de Catalunya, País Valencià i Madrid. La contestació per l'atemptat contra la llibertat d'expressió ha servit d'espoleta per a una explosió d'una joventut frustrada i amb un futur complicat. Aquest moviment no s'ha acabat i ben segur que tindrà repercussions en diversos terrenys. Sobre tot si la resposta de l'estat (govern central i govern català) continua sent la repressió descarnada dels darrers dies. En Catalunya, la situació ha obligat a posar en qüestió el «model policial» per les pròpies forces que es preparen per a formar govern, la CUP inclosa. En València, les crítiques del govern de la ciutat i algunes forces polítiques -Compromís- han defermat la histèria i les manifestacions dels sindicats policials. A Madrid, les crítiques van contra Podemos que, per motius electorals o no, han tingut que expressar algunes veritats evidents fins i tot per a la consciència burgesa, però que cremen al dir-les en el discurs polític: que la democràcia espanyola no és «plena» i que els manifestants tenen «certa» raó en llur defensa de la llibertat d'expressió. El front de defensa de la repressió policial contra els joves no vol permetre ni aquesta xicoteta concessió a la galeria. Malgrat que coneixen bé el doble llenguatge de Podemos, que com a bon partit d'ordre afirma que les forces i cossos de seguretat de l'estat «tenen l'obligació» d'intervindre per «evitar que una petita manifestació acabe en un caos, que després és utilitzat per la dreta» (Enrique Santiago dixit).

Més enllà de les conseqüències sobre el teatre polític burgès, emergeix clarament com a actor una gran part de la joventut treballadora i en formació que veu frustrades les seues aspiracions a una vida mínimament digna i que no es conforma amb aquesta situació. En

aquest sentit, estem davant d'una manifestació de la lluita de classes: on els dominants no poden continuar com abans i necessiten lleis més repressives i els dominats tampoc poden seguir com abans. Lluita de classes, motor de la història.

Perspectives d'acció

En la situació actual, tan nova i tan vella alhora, cal que adrecem les nostres energies en desenvolupar el nostre teixit organitzatiu i participar en les lluites per a aconseguir-lo. Cal esforçar-se en augmentar el nivell de consciència i formació dels treballadors combatius als que puguem arribar.

Cal remarcar el distanciament del moviment obrer dels sindicats i partits del capital (PSOE, Podemos, UGT, CCOO), que conduirien a una satellització de la lluita en benefici de «l'esquerra del capital».

Cal analitzar, explicar i ajudar a l'avantguarda obrera a preparar-se per a respondre als propers atacs del capital per a fer pagar a la classe treballadora la factura de la crisi, en un entorn perillós en què la classe petit burgesa, i inclús una part de la treballadora, pot ser presa fàcil d'un feixisme delirant.

Cal, en definitiva, treballar per obrir una perspectiva obrera socialista front a la barbàrie capitalista que es desenvolupa.

Per la llibertat de totes les persones preses per raons polítiques i de protesta laboral o social!

Comunicat sobre les manifestacions per la llibertat de Hasél

21 de febrer de 2021 - IKC

Des de fa 5 dies, en totes les grans ciutats de l'Estat, centenars de manifestacions aglomeren durant hores milers de joves engrescats. Reclamen la llibertat del raper Hasél i la derogació de totes les lleis que penalitzen la lliure expressió contra les institucions sagrades de l'ordre burgès: la monarquia, els cossos repressius, el sistema judicial, l'exèrcit, la religió, la propietat privada.... Cada dia, la seua ràbia augmenta perquè l'única resposta a la seua protesta són violentes càrregues policials, desenes de ferits i detinguts.

Els responsables directes de la repressió són el govern PSOE-Unidas Podemos i el govern independentista català. Bessons a l'hora d'utilitzar la violència policial de la Policia Nacional i el Mossos d'Esquadra contra els manifestants.

La hipocresia de tots no té límits. Després d'un any, el govern Sánchez-Iglesias no ha derogat ni una sola de les lleis repressives - començant per la llei Mordassa i la darrera reforma del Codi Penal- ni les reformes laborals. Ni tant sol ha parat els desnonaments. Menys encara ha expulsat els grans voltors immobiliaris que acaparen l'habitatge de lloguer.

Ara acusen els joves de violents, de provocar el «caos». Els medis de comunicació s'escandalitzen, els ministres socialistes s'apresten a llençar contra ells tots els instruments jurídics heretats d'èpoques anteriors. I Unidas-Podemos mostra una gran agilitat per al doble llenguatge, tan usual en la vella socialdemocràcia i l'escola estalinista: mentre formen part del govern, no s'empatxen en fer declaracions mostrant certa «simpatia» pels reclams dels joves... per a cobrir amb entusiasme la pura i simple resposta repressiva. Llegim a Enrique Santiago, portaveu de Unidas Podemos en el Congreso (a més de ser el secretari general del PCE), en Twitter:

«Hasé insultó también a Anguita. Pero una democracia no encarcela por ello. La protesta pacífica pidiendo indulto y reforma del Código Penal es imprescindible. La obligación de las FCSE es evitar que una pequeña manifestación acabe en un caos, que luego es usado por la derecha.»

Enrique Santiago (@EnriqueSantiago)

February 18, 2021

[Traduïm: FCSE significa «Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado»]

Les cúpules dels sindicats obrers callen i donen suport al govern que amb una mà que dedica miquetes miserables a les classes treballadores i amb l'altra salva generosament els negocis privats de les empreses de l'Ibex i respecta les patents i els preus escandalosos de les multinacionals farmacèutiques, en mig d'una duríssima pandèmia.

El que s'està expressant a través de les actuals mobilitzacions és una situació social insostenible, explosiva. Crisis econòmica i pandèmia han exacerbat el que abans ja era el pa de cada dia d'una part molt important de la població treballadora: extrema precarietat laboral, salaris de misèria, atur, habitatge indecent. Violència extrema és permetre que hi haja dos milions de famílies sobrevivint gràcies als bancs d'aliments d'iniciativa privada!

Una sortida positiva a aquesta situació òbviament no provindrà de les direccions dels partits que diuen defendre als treballadors ni dels dirigents dels grans sindicats obrers, tots ells podrits i col·laborant amb el manteniment del capitalisme en decadència. Ha de provindre de la lluita i organització de la classe treballadora i el joves. Tots junts, colpejant com un sol puny: cal organitzar assemblees de centres de treball, barris, centres d'estudi. Que es coordinen per a la lluita a través de representants elegits i revocables. Cal organitzar democràticament la defensa de les manifestacions contra les agressions de la policia, els feixistes i els provocadors.

Per la derogació immediata de la Llei Mordassa, la reforma del Codi Penal i totes les lleis que criminalitzen la protesta social!

Per la dissolució dels tribunals especials, començant per l'Audiencia Nacional!

Per la dissolució i desarmament dels cossos repressius: Policia Nacional, Guardia Civil, Mossos d'Esquadra i Ertzaintza. L'ordre social pot ser garantit per la classe treballadora i la població no explotadora mitjançant comitès democràtics de barris, de polígons industrials, campus universitaris, etc.

Per la llibertat de totes les persones preses per raons polítiques i de protesta laboral o social!

Contra la monarquia, per una República dels treballadors i treballadores!

Bandes feixistes en el Capitoli: un advertiment a la classe treballadora

21 de gener de 2021 - GMI (França)

El 6 de gener de 2021, la invasió del Capitoli a Washington (on tenen la seua seu les dues cambres parlamentàries) per alguns centenars de feixistes que enarboraven banderes confederades (esclavistes), amb tatuatges neonazis i fins i tot vestint una dessuadora amb la frase "Camp Auschwitz", ha sorprès els necis que imaginem que la democràcia burgesa, especialment als Estats Units, és un règim etern, capaç de contindre i resoldre totes les contradiccions. Sense entendre res, els polítics del Partit Demòcrata, els periodistes dels grans mitjans, els universitaris de "ciències polítiques", els dignataris religiosos, els buròcrates sindicals i els dirigents dels partits reformistes, o bé imaginem que s'han deslliurat d'un colp d'estat feixista, feliçment avortat, o bé es tranquil·litzen pensant que l'intent d'impedir la ratificació de l'elecció de Biden pel Congrés ha sigut per instigació d'un Trump que s'ha tornat boig i que, destituït o acabats els pocs dies restants del seu mandat, tot tornarà a la normalitat sota la presidència il·lustrada i progressista de Biden.

S'equivoquen en tots dos casos. No es tractava d'un vertader colp d'estat feixista, encapçalat per un partit i un líder decidits a tirar avall el parlament, però tampoc res tornarà a la normalitat amb Biden. Feixistes ho són sens dubte, els antics militars habituats a terroritzar els civils als països dominats, els supremacistes blancs, els fanàtics cristians que ataquen els centres mèdics que realitzen avortaments, els obscurantistes que creuen que la Terra és plana, els xenòfobs que pensen que el coronavirus és una creació xinesa, els conspiranoics que es creuen que el Partit Demòcrata segresta xiquets... Aquesta pasterada de gent va traspasar amb facilitat un cordó policial misteriosament inconsistent en aquesta ocasió, per a desfilars vestits amb cuir, cadenes i pells d'animals sobre els pisos encerats del Capitoli i filmar tranquil·lament les seues gestes. Els enemics d'Amèrica que aquestes bandes assenyalen explícitament en les seues pancartes i consignes són una mescladissa de comunisme, marxisme, agitadors d'esquerra, antifeixistes, anarquistes, negres, etc.

Des vaccins, pas des matraques !

« Quoi qu'il en coûte »... aux travailleurs p. 2
Autodéfense des grèves et des manifestations ! p. 6
Une grève à Biocoop p. 7
Covid-19, vaccination et capitalisme p. 9
Monde : quelles perspectives pour 2021 ? p. 14
États-Unis : des bandes fascistes au Capitole p. 18
Inde : multiplication de grèves p. 20
Iran : assez d'assassinats par Israël ! p. 22
1880-1882 : programme et parti en France p. 23
Mali : un État plus disloqué que jamais p. 28

n° 43

février 2021

2 euros

Per a donar-los suport i acompanyar-los hi havia una multitud de militants del Partit Republicà, generalment amb el nom de Trump escrit a la gorra i sense mascareta, reunits pel president en funcions en un míting enfront del Capitoli: han sigut convençuts per Trump, per nombrosos dirigents del Partit Republicà i per les webs conspiranoiques de què se'ls ha robat la victòria electoral (encara que Biden haja obtingut 81 milions de vots enfront dels 74 milions de Trump), estan rabiosos perquè alguns cacics del seu partit, els grans mitjans de comunicació, inclosa la Fox, i les plataformes de xarxes socials han abandonat el seu líder. El Tea Party i després el multimilionari corrupte han aconseguit canalitzar el descontentament de la base popular del Partit Republicà "contra les elits de Washington" i els immigrants, però

hui, una part d'ells només espera una cosa, que Trump envie a passeig tota aquesta gent guapa i decidisca crear el partit dels vertaders patriotes americans. Però és precisament aquest pas el que Trump no ha donat, o no ha donat encara, el pas a partir del qual es formaria la columna vertebral d'un partit feixista, indispensable per a preparar un colp d'estat.

Per què Trump no va fer aquest pas? per què, per contra, va demanar als seus partidaris amb la boca xicoteta que tornaren a casa, va condemnar la violència en el Capitoli i va assegurar que la transició amb Biden es faria de forma ordenada? Perquè l'essencial de la burgesia nord-americana, els seus propietaris i dirigents de grups industrials, comercials o financers, així com l'estat major de l'exèrcit i els caps dels serveis secrets i de la policia federal, descarten donar suport a l'aventura del feixisme en la situació actual, perquè no hi ha necessitat d'això. El mateix Trump va pensar que podia aconseguir les seues finalitats a través de les eleccions per a dur a terme una política cada vegada més nacionalista i bonapartista.

Les pressions que va exercir sobre els càrrecs electes republicans d'alguns estats, com ara Geòrgia, perquè anul·laren els resultats de les votacions, així com la seua crida a manifestar-se en el Capitoli, testifiquen més una impotència febril que la preparació calculada d'un colp d'estat. Ara, com la seua impugnació dels resultats ha sigut de llarg abast, el seu fracàs l'obliga o a rendir-se per evitar com a molt els problemes judicials o a travessar el Rubicó i embarcar-se en la creació d'un partit feixista, ja que té poc futur dins del Partit Republicà.

Els Fronts Populars, d'una banda, i el feixisme, per l'altra, són els últims recursos polítics de l'imperialisme en la lluita contra la revolució proletària.

Trotsky

Programa de transició. 1938

Encara que 8 senadors i 139 representants del Partit Republicà van votar en contra de la nominació de Biden - quan finalment va tindre lloc la votació en el Capitoli - la burgesia estatunidenca no està obligada a jugar la perillosa carta del feixisme hui dia, perquè la classe obrera estatunidenca continua estant políticament subordinada a tots dos partits burgesos. Un indicador d'això és que la principal patronal, la NAM, que va fer costat a Trump, va demanar al seu vicepresident Pence que destituïra el president.

Malgrat les poderoses mobilitzacions que han tingut lloc, ja siguen vagues salarials o en defensa de l'ocupació o protestes contra els assassinats de negres per part de la policia, la classe obrera estatunidenca no ha aconseguit fins ara trencar les amarres que lliguen la seua sort al Partit Demòcrata. Els qui estrenyen les amarres són els responsables sindicals i els dirigents polítics de les organitzacions que reneguen del marxisme, traeixen la classe obrera i desvien la seua cerca d'una perspectiva política revolucionària, fent-li creure que la pressió des de dins del Partit Demòcrata convertirà l'aigua en vi. El principal corrent socialdemòcrata, els DSA (Democratic Socialists of America), diu tindre 85.000 membres, la qual cosa la converteix, fins i tot a escala estatunidenca, en una organització que pot exercir un paper objectiu. Però els reformistes dels DSA i de la Jacobin Review treballen - com el que queda de l'estalinisme (CPUSA, RCP) - per al Partit Demòcrata. Després de fer costat a Sanders en les primàries d'aqueix partit, es van sumar als que feien costat a Biden. La principal organització que es proclama trotskista, SA (Socialist Altrnativ), també va cridar a votar per un partit burgés, el Green Party.

Al no tindre un partit revolucionari, ni tan sols un partit obrer de masses, la classe obrera estatunidenca està física i políticament desarmada. Només pot defensar-se realment i plantejar la qüestió de la presa del poder organitzant-se políticament pel seu compte, cosa que els reformistes i centristes de tot pelatge que intervenen en el seu si s'esforcen per impedir.

La naturalesa del front popular és la subordinació de les organitzacions obreres a un o diversos partits burgesos presentats com a progressistes, antifeixistes o antiimperialistes, amb l'objectiu de salvar l'estat burgés i contrarestar un ascens revolucionari de les masses. Als Estats Units, els DSA, el CPUSA, l'RCP o SA duen a terme una espècie de front popular al revés: els dirigents negres de la NAACP o BLM, els dirigents sindicals de l'AFL-CIO o de CtW i els DSA llancen la classe obrera als braços d'un partit dels explotadors que no els protegeix

en absolut. Tots han canalitzat el moviment contra la policia cap a les il·lusions electorals, tots donen a Biden el colorit necessari per a captar els seus vots, per a presentar-se davant la classe treballadora i la joventut com qui satisfarà les seues aspiracions, o almenys algunes d'elles. Cosa que, per descomptat, no farà.

La burgesia estatunidenca no necessita el feixisme hui dia perquè disposa encara de la solució Biden per enganyar les masses. Espera que aquest pugui retornar la calma i la prosperitat als negocis. Aquesta esperança és vana. Les contradiccions que afligeixen a l'imperialisme nord-americà no es resoldran amb un moviment de vareta màgica, tot el contrari, perquè l'imperialisme nord-americà no recuperarà el seu indiscutible poder del passat. El que li espera a Biden són temps de xocs econòmics i tensions globals entre els principals imperalismes, de recuperació econòmica incerta o amenaçada, a més de la continuació de la pandèmia de coronavirus. Per a defensar l'imperialisme estatunidenc, necessàriament haurà de continuar a l'interior els atacs contra la classe obrera i a l'exterior la política agressiva de Trump contra els seus principals competidors, començant per l'imperialisme xinès.

Totes les frustracions nascudes en la població estatunidenca per la pèrdua d'influència de l'imperialisme nord-americà i les seues conseqüències econòmiques no desapareixeran, sinó que es reforçaran. Per això, la invasió del Capitoli, si bé no és un colp d'estat avortat, és un advertiment per a tota la classe obrera estatunidenca i no sols.

El govern Biden-Harris al seu torn mostrarà a la burgesia que no té més solucions que les que va tindre Trump per a superar les contradiccions de l'imperialisme nord-americà. Al seu torn, decebrà les il·lusions de la part de la petita burgesia que li ha donat suport: petits empresaris, artesans, agricultors, quadres mitjans empresarials..., que senten l'amenaça de la pèrdua del seu estatus. Com tots els seus antecessors demòcrates, governarà al seu torn contra la classe obrera. Llavors el feixisme, a condició que trobe un líder i tinga un partit, pot arribar a ser molt més amenaçador.

Des de ja, és necessari exigir la ruptura dels sindicats, de les organitzacions de la classe obrera, de les organitzacions d'oprimits i dels DSA amb el Partit Demòcrata i el Partit Verd. En les empreses, els barris populars, les universitats, cal prendre iniciatives d'autoorganització, seguint l'exemple que ha mostrat una fracció del proletariat negre i dels joves de totes les *raças* en defensa de les manifestacions contra la violència policial i de les bandes feixistes. Les milícies obreres han de desenvolupar-se, estendre's, organitzar-se en tot el país, per a protegir tota vaga i tota protesta popular, secundant-se en els sindicats i les organitzacions d'oprimits.

Nosaltres podem aconseguir la victòria però necessitem disposar d'una estructura armada amb el suport de les grans organitzacions de treballadors. Necessitem disciplina, treballadors organitzats al si de comitès de defensa. Si no, serem esclafats.

Trotsky

Discussió amb la direcció de l'SWP, 7 de juliol de 1938

Això ho va posar en pràctica amb èxit en 1939 l'SWP, la secció americana de la IV Internacional, contra les organitzacions feixistes a Los Angeles, Minneapolis, Nova York... Els DSA, el CPUSA, SA, que consideren els polícies com si foren treballadors com altres qualsevol, no donen suport a l'autodefensa contra els feixistes. De la mateixa manera, ningú en el moviment obrer francès defensa hui aquesta perspectiva, ni tan sols els autoproclamats trotskistes de LO, l'NPA i el POID... No obstant això, aquest és el primer pas pràctic del moviment revolucionari de masses per organitzar-se i defensar-se contra les bandes feixistes i la policia, independentment de totes les fraccions de la burgesia, de la seua legalitat, del seu aparell d'estat, dels seus partits. És un pas necessari per obrir la via d'una alternativa progressista a la crisi capitalista i al perill feixista creixent, la via del govern obrer, de l'expropiació del gran capital. Els militants revolucionaris conseqüents, si volen construir el partit obrer revolucionari que tanta falta fa, han de reagrupar-se i ser els promotors d'aquesta orientació.

Cal combatre la pandèmia i el viratge autoritari!

Cal no deixar espai a l'obscurantisme, l'hostilitat a la ciència ni al feixisme!

16 de novembre de 2020 - GKK (Àustria)

Hem subratllat en repetides ocasions, la més recent en l'editorial del número 41/42 de la nostra revista *KLASSENKAMPF*, que la COVID-19 no és una catàstrofe natural imprevisible, sinó el resultat combinat de l'especulació imperialista, de la destrucció de la naturalesa associada i de la destrucció sistemàtica dels serveis sanitaris públics, en benefici de les corporacions sanitàries privades.

A tot el món, la "lluita estatal" contra el virus serveix de pretext per a desmantellar les conquestes democràtiques històriques de la classe obrera, enfortir els aparells estatals repressius i afeblir (sota coacció o voluntàriament per oportunisme) les organitzacions obreres.

Com a marxistes, les nostres accions es guien pels principis de la moral comunista fins i tot durant la pandèmia: Som solidaris, mostrem consideració pels nostres companys, quan podem ajudem els afectats per la crisi en el nostre entorn, tractem de convèncer als altres treballadors de la necessitat d'adoptar mesures preventives adequades (protecció bucal, distància entre persones, higiene...) a través de l'educació.

Precisament aquestes mesures preventives són hui la porta d'entrada per als obscurantistes (tant seculars com religiosos), els opositors a la vacunació i els anti-científics reaccionaris, que amb històries de por paradoxalment disfressades de ciència troben una audiència entre amplis sectors de la població. Igualment paradoxal: els mateixos que sempre s'han pronunciat a favor de la prohibició de les manifestacions en les protestes internacionalistes o socials es presenten ara com els majors defensors de la llibertat de reunió i actuen generalment en nom de la "llibertat".

És necessari separar clarament la necessitat de certes mesures preventives de la forma en què la burgesia i els seus governs (aparentment) les fan complir. Això, per descomptat, inclou la defensa del dret de reunió i manifestació, o el dret a la llibertat d'expressió.

Només aparentment s'està aplicant. Deixant de costat el fet que es posen en primera línia les mesures coercitives i es construeixen pretextos per reforçar el dret d'intervenció de la policia i l'exèrcit, el primer confinament també ha demostrat clarament que la prevenció sanitària es deté exactament a la frontera on les mesures podrien posar en perill el sistema capitalista en el seu conjunt. Quarantena forçosa, tocs de queda, restriccions a les visites... La vida quotidiana privada està encadenada, però la gent, no obstant això, s'escaqueja. Fins i tot durant el confinament, les empreses industrials més importants van continuar produint, sovint fent cas omís de les mesures de seguretat sanitària; les grans cadenes comercials van poder continuar (amb restriccions), a costa dels assalariats i assalariades, en la seua majoria a temps parcial, que sovint havien de fer front a la càrrega de tindre els xiquets en edat escolar a casa. Amb el treball a jornada reduïda i els acomiadaments massius, principalment les grans empreses es van veure alleu-

jades i gràcies al teletreball generalment van poder seguir funcionant. A les paraules del Cancellier elogiant els "herois i heroïnes del treball" les va seguir el menyspreu dels empresaris: No sols el sindicat es va doblegar ja el primer dia de les negociacions del conveni col·lectiu acceptant un ridícul augment salarial del 1,5%, sinó que després es va anunciar generosament que les empreses podrien pagar "voluntàriament" una prima especial als esforços herois. Els assalariats es veuen així degradats a captaires.

L'acció de l'Estat burgès contra l'epidèmia ha beneficiat i continua beneficiant les corporacions imperialistes, però ha privat a part de la petita burgesia dels seus mitjans de vida i empitjora les condicions de vida dels assalariats.

Ideològicament, la classe dominant ha predicat durant dècades una espècie "d'expertocràcia", per a presentar com a impossible, per endavant, l'abolició de la divisió social del treball, que tindria lloc en una societat socialista. Abans de prendre decisions més o menys importants, la burgesia sempre es trau del barret experts, cadascun dels quals apuntala les posicions que són importants per a les faccions imperialistes en qüestió: estudis els anys cinquanta i seixanta que "demostraven" que fumar no era perjudicial; estudis que alertaven del "pànic mediambiental" i explicaven que el canvi climàtic es produïa de manera natural i molt més lentament; eficaces assajos promocionals sobre la innocuïtat dels additius alimentaris, etc.

Els negacionistes del coronavirus (ja siga que es diguen a si mateixos "dissidents" [Querdenker], "pensadors imparcials" [Fairdenker] o Trump) citen noms sonors d'experts per predicar les seues falòrnies amb major credibilitat.

Com a partidaris del materialisme dialèctic, som, per descomptat, defensors de la ciència. La ciència és més que la suma de moltes "opinions d'experts". Es tracta de coneixements que poden obtindre's amb mètodes científics, sospesar-se amb altres postures igualment científiques i formar la base de l'acció humana conscient. Com a dialèctics també sabem que la natura, la societat i el coneixement només poden desenvolupar-se a través de les contradiccions. Especialment en la lluita contra la pandèmia de COVID-19, és urgent que es discutisquen obertament les diferents opinions científiques i que aquestes discussions es comuniquen també a l'exterior de manera que les persones no científiques interessades puguen obtindre almenys una visió general d'aquestes posicions.

Els feixistes, els moviments de la "nova dreta", els antroposofistes, uns altres anti-vacunes, els fonamentalistes religiosos, tots tracten d'instrumentalitzar per als seus propis objectius la por justificada de la massa de població treballadora a la malaltia i a la infecció. Els mètodes de propaganda són diferents:

- "El coronavirus no existeix en absolut" - les classes dominants han inventat la pandèmia per impulsar els seus sinistres plans. Això sol anar unit a teories conspiranoiques ("Bill Gates vol posar-li xips a la gent", "La indústria farmacèutica vol vacunar a tothom perquè guanya diners"), totes elles amb un difús flaire "anticapitalista". Això no és nou, també els nazis van usar consignes pseudo-anticapitalistes contra el "capital depredador" per aconseguir atraure aturats i treballadors, i també al "bon" i "honest" capital.

- La vacunació és innecessària: les persones "sanes" desenvolupen prou les defenses del seu propi cos. Els que no sobreviuen són simplement massa febles. Aquesta opinió, denominada "darwinisme social", ja era sostinguda pels economistes i "científics" burgesos en el segle XIX i és un mitjà molt comprovat per estalviar en salut i seguretat laboral.

- Las mascarètes no protegeixen, "ens volen emmordassar". Si apliquem el criteri de científicitat (vegeu més amunt), podem dir que, malgrat les avaluacions científiques divergents, en qualsevol cas les mascarètes proporcionen un mínim de protecció. A més, són un senyal visible: una mostra de consideració pels altres. Només això ja justifica l'ús generalitzat de mascarètes facials.

- "La COVID-19 només és una grip una mica més greu". De nou, hi ha proves científiques basades en l'evidència per refutar això. Lamentablement, també hi ha suposats "esquerrans", fins i tot "comunistes revolucionaris" com l'RCIT [austríac], que se sumen al contrasentit de la "declaració de Great Barrington" iniciat per un reaccionari think tank estatunidenc.

La seua "llibertat" i la nostra

Els reaccionaris "amics de la llibertat" sempre criden en la seua ajuda als seus experts. Però si es revisen amb criteris de científicitat, no sol quedar res. El simple fet que algú siga "metge" (d'alguna especialitat mèdica) no li converteix en expert en COVID-19. O potser acudiries a un oftalmòleg (que també és metge) per a una operació de maluc?

Si bé nosaltres ens oposem a les mesures autoritàries del govern federal, només hi ha ací una aparença d'acord amb "els dissidents" [Querdenkern] que es dediquen a arrancar banderes arc de Sant Martí sense mascareta.

De fet, l'entorn anti-científic, esotèric i individualment "llibertari" dels negacionistes de la COVID-19 i dels anti-mascareta és l'escenari ideal per als neonazis i feixistes que participen activament en el moviment, utilitzant-lo com a tribuna i radicalitzant-lo al seu gust. Històricament, això no és sorprenent. Els primers moviments reaccionaris, antisemites i proto-feixistes a Alemanya, abans i després de la Primera Guerra Mundial, estaven en estreta interacció amb corrents esotèrics com la antroposofia, en la qual participaven, entre altres, els anti-vacunes, que eren bastant tradicionals a l'Alemanya guillermina. El mite de la raça superior, relacionat amb el darwinisme social, es va tornar contra "la medicina ortodoxa jueva", a la qual s'oposava una medicina popular sana, perquè suposadament era "ària". I aquests últims rebutjaven les vacunes perquè només els febles es feien viables amb elles.

L'antisemitisme subliminal o obert de d'aquest ambient, juntament amb la mobilització massiva de persones descontentes contra les "èlits", va obrir la porta als feixistes de tota mena. A Alemanya i Àustria es pot trobar de tot en l'espectre dels anti-mascaretes: Preppers (els que es preparen per al gran xoc, amb búnquer, llaunes i fusell d'assalt), sectes filo-feixistes de tota mena (Reichsbürgers, Identitäre, Die Rechte, der III Weg, Kameradschaften, hooligans feixistes), AfD i FPÖ, feixistes religiosos lligats a l'Opus Dei, membres de l'església lliure i evangelistes.

Els que marxen sota la consigna "Som el poble" per a defensar feroçment la seua petita llibertat individual estan clarament oberts als qui creuen que el "poble" és capaç de coses molt diferents a cremar mascarètes. Quan a Viena, en els mitings dels negacionistes del coronavirus, de sobte s'esgarra una bandera arc de Sant Martí entre frenètics aplaudiments, és un tènue reflex del que podria ocórrer més endavant: n'hi ha prou amb donar una ullada a Leipzig. Allí, quadres nazis ben organitzats han aconseguit desbordar unitats policials no tan petites i dur a terme la seua consigna de "carrer lliure". No, encara no es diu "carrer lliure per als batallons bruns" [lletra de l'himne dels nazis], encara es diu "carrer lliure" per al "poble" que es manifesta contra "l'emmordassament" i les "restriccions de la llibertat".

1 "Carrer lliure per als batallons bruns; carrer lliure per a la Secció d'assalt. Milions de persones miren l'esvàstica plens d'esperança. Arriba el dia de la llibertat i del pa!". Horst-Wessel-Lied. Himne del partit nazi.

Hem analitzat la política del govern com una clara gestió dels interessos de la classe dominant, molt abans que la crisi del coronavirus començara a socavar la pròpia forma de govern de la democràcia parlamentària i a marxar cap a l'estat fort. Nosaltres no defensem la "llibertat" en abstracte, defensem totes les conquestes democràtiques que donen a les masses treballadores el marge de maniobra per oposar-se a l'ofensiva reaccionària burgesa.

Quan hui l'FPÖ, el senyor Raphael Bonelli (psiquiatre, bloguer i catòlic), els identitaris, les sectes evangèliques i altres obscurantistes prediquen la "llibertat", prediquen la petita "llibertat" egoista que arriba exactament

fins la punta del seu propi nas. La seua comprensió de la "llibertat" és la de la burgesia i la petita burgesia egoistes. "El que va en detriment del meu benefici, la qual cosa va en detriment del meu benestar, coarta la meua llibertat". Ningú hauria d'oblidar amb quina veheència els actuals supercontagadors en potencia han demanat a crits la prohibició de manifestacions quan es tracta d'accions antiracistes, antifeixistes o socials. Llavors la "llibertat de comerç" dels comerciants de la Mariahilferstraße estava en perill; quan es tractava del desmantellament de les indústries nacionalitzades, contra els acomiadaments massius - llavors la "llibertat" de l'economia estava en perill a través dels "somis socialistes". I ara es queixen miserablement de les "restriccions a la llibertat".

COVID-19: És el capitalisme, estúpid!

Hui cal dir-ho obertament: El capitalisme és el major obstacle per a lluitar contra la pandèmia, sent al mateix temps la seua causa. Els seus interessos lucratiu condueixen a intervencions tan massives en la natura que els hàbitats naturals dels animals salvatges es redueixen cada vegada més i, per tant, les possibilitats de transmissió de malalties als humans augmenten constantment. Totes les mesures que prenen els estats burgesos (o que no prenen, com l'administració Trump als EUA) tenen com a fi última mantindre el sistema social existent. D'ací les mesures caòtiques i incoherents des de l'esclat de la pandèmia. Mentre hi haja suficients treballadors assalariats per mantindre el sector de la producció i la distribució dels béns produïts, tot va bé. Els capitalistes, els seus polítics i els seus directius no han de preocupar-se pels llits de cures intensives: poden

permetre's una atenció mèdica amb la qual els treballadors només poden somiar.

Només una economia conscientment planificada en interès dels treballadors i treballadores pot organitzar-se de tal manera que els perills d'una pandèmia que s'estenga puguen mantindre's el més avall possible. Només una societat en la qual una petita minoria ja no puga imposar la seua voluntat a la immensa majoria mitjançant la policia, l'exèrcit, les bandes paramilitars, les milícies, el que siga, garantirà l'existència d'un sistema sanitari gratuït i de qualitat per a tots. En eixa societat les persones podran resoldre els problemes de manera solidària i conscient i l'ésser humà serà l'ésser suprem de l'ésser humà.

Kolekto afiŝoj de la Pariza kaj Liona Komunumoj 1870-1871

Deklaro de la Centra Komitato de la Nacia Gvardio. 4-3-1871

Kolekto Afiŝoj de la Pariza kaj Liona Komunumoj 1870-1871

Dum la sieĝo de Parizo fare de la germanoj (de septembro 1870 al marto 1871) proksimume 600,000 balotantoj estis mobilizitaj en la Nacia Gvardio.

Ekde la 15 de februaro 1871, pli ol 2.000 delegitoj reprezentantaj de 200 batalionoj de la defendo de Parizo, elektas Centran Komitaton kiu igas la solan potencon rekonita de la homamasoj de Parizo.

La Delegitoj diskutas kaj adoptas propran statutojn de la Federacio de la Nacia Gvardio kaj la 10an de marto proklamas la finon de la staranta armeo kaj la memregadon de la liberaj civitanoj.

La 18 de marto nova populara ribelo instalas la Centra Komitato de la Nacia Gvardio en la Urbodomo de Parizo kaj ĝi tuj kunvokas balotado al la Komunumo, kaj transdonas al ĝi la potencon la 28 de marto.

Per a engegar l'emancipació de la dona, revolució social!

8 de març de 2021 - Collectiu Revolució Permanent (Alemanya, Àustria, Estat Espanyol, França, Turquia)

La crisi econòmica i sanitària mundial de 2020-2021 afecta especialment les dones, ja siga pels riscos de contagi als hospitals, el comerç, la neteja, la indústria manufacturera, o per la reducció de les activitats econòmiques afectades i l'augment de la desocupació. En aquest moment, ja ha perdut la seua ocupació el 3,9% dels homes i el 5% de les dones (OIT, 25 de gener de 2021).

A tot arreu, els "crims d'honor", l'assetjament sexual i les violacions es dirigeixen principalment cap a les dones. Les guerres ho manifesten amb especial intensitat. El 80% dels 42 milions de víctimes de la prostitució forçada són dones, la immensa majoria de les quals són joves de classe treballadora. Cada any, 1,5 milions de noies són obligades a casar-se contra la seua voluntat. I cada any, 4 milions són sotmeses a mutilació sexual (escissió o infibulació). Als països imperialistes, l'atac sistemàtic als serveis públics per part de tots els governs ha afectat especialment les dones treballadores.

Tots els aparells religiosos tracten de mantindre sotmeses a les dones. Els corrents polítics reaccionaris utilitzen la religió per a qüestionar les conquestes de les dones, des del dret a l'educació fins al dret a l'avortament: l'EI a Síria i l'Iraq, Morawiecki i el PiS a Polònia, Bolsonaro al Brasil, Rodrigo Duterte a Filipines, el partit filo-feixista Vox a Espanya, Modi i el BJP a l'Índia, Erdogan i l'AKP a Turquia, Putin a Rússia, els talibans a l'Afganistan...

Malgrat tot, a Polònia, Espanya, l'Argentina, Aràbia i molts altres estats, les dones treballadores i estudiants han liderat la lluita contra els feminicidis i l'opressió específica a la qual estan sotmeses, per la igualtat social i política, pel control dels seus cossos i de les seues vides. Des de fa diversos anys, la denúncia de la violència sexista i masclista ha permès fer públics els atroços crims patits durant massa temps, com les violacions i assassinats de centenars de joves treballadores a Mèxic, que continuen impunes.

La lluita contra l'opressió de gènere no pot deixar-se en mans de les classes socials explotadores o intermèdies. Secundant-se en uns pocs departaments universitaris, el feminisme petitburgés, sota l'etiqueta d' "interseccionalitat", suma opressions sense traçar una eixida real per a totes i tendeix a enfrontar les dones amb tots els homes. Amb el suport dels mitjans de comunicació de masses, el feminisme burgés es limita a millorar la situació de les dones de la classe explotadora exigint més llocs com a dirigents polítiques o gestores d'empreses capitalistes.

En la Comuna de París de 1871, les dones treballadores van participar en la insurrecció, en la democràcia obrera i en la defensa enfront de la contrarevolució burgesa sota la bandera tricolor. Van aconseguir la unió lliure, la prohibició de la prostitució, la separació de l'Església i l'Estat, la igualtat de salaris...

La revolució russa de 1917, iniciada per les obreres de Petrograd, una vegada victoriosa gràcies al Partit Bolxevic i malgrat l'endarreriment econòmic i cultural del país, va fer més per l'emancipació de les dones que el moviment -legítim- "sufragista" iniciat en 1860 al Regne Unit. A Rússia, la igualtat jurídica completa, el dret al divorci, el dret a l'avortament, la igualtat dels fills dins i fora del matrimoni, la custòdia i la protecció dels infants... es van decidir ja en 1917-1918, mentre que a Gran Bretanya, el dret al vot no es va concedir fins a 1918, excloent les dones menors de 30 anys i les dels pobles colonitzats; més encara, la igualtat davant el divorci no es va aconseguir fins a 1973.

Únicament la classe obrera, perquè està explotada, qüestiona el capitalisme, les classes socials i l'Estat burgès, que és l'instrument de defensa de l'explotació i les opressions. Pel seu lloc en la creació de riquesa, pel seu nombre, pel seu caràcter internacional, la classe obrera pot posar-se al capdavant de la lluita contra totes les opressions a les quals està sotmès l'ésser humà (a causa de la seua classe, el seu sexe, la seua nacionalitat, els seus trets ètnics, la seua orientació sexual, el seu ateisme, la seua religió...), pot aconseguir la igualtat entre homes i dones i pot emancipar a tota la humanitat. Aquesta tasca només pot ser realitzada per partits obrers revolucionaris, en el marc d'una internacional en la tradició de la Lliga dels Comunistes (1847-1852), la Internacional Obrera (1889-1914 que va llançar el 8 de març mundial amb Clara Zetkin), la Internacional Comunista (1919-1933), la IV Internacional (1936-1951).

La lluita per l'emancipació de la dona ha de ser assumpte de tot el moviment obrer. Per a unificar al proletariat i aglutinar a estudiants, camperoles, funcionàries..., les organitzacions obreres han de lluitar en el seu si contra el masclisme, reconèixer el dret de les dones treballadores a l'autoorganització i comprometre's activament en la defensa de la llibertat i igualtat de les dones en tots els àmbits, en la defensa del seu dret a controlar la seua vida, el seu cos i la seua voluntat de parir o no, en la defensa de totes les seues reivindicacions com a treballadores especialment explotades i oprimides.

Per la igualtat jurídica total.

Distribució del treball entre totes i tots, mitjançant la reducció de la jornada laboral sense reducció de salaris, fins a eliminar la desocupació. Contra el treball precari. Igualtat salarial real entre homes i dones.

Salari, prestacions i pensions que permeten viure decentment a totes les treballadores i treballadors. Serveis públics abundants, gratuïts i de qualitat, prestats per treballadors de tots dos sexes, per als desplaçaments, la cura dels infants i de les persones malaltes i dependents.

Habitatges dignes per a totes les treballadores i treballadors.

Eliminació immediata de tota religió a les escoles. Per un sistema escolar únic, públic, laic, gratuït i d'ensenyament mixt. Per una educació sexual científica basada en l'amor i el respecte a la pròpia llibertat sexual i a la dels altres, independentment de l'orientació de cadascun. Contra tot finançament directe o indirecte de les diferents religions.

Anticoncepció i avortament lliures i gratuïts a càrrec de la sanitat pública. Per una sanitat pública, universal, gratuïta i laica. Respecte i tractament mèdic adequat de les patologies i malalties específicament femenines. Gratuïtat dels productes de protecció periòdica.

Prohibició i penalització del proxenetisme. Prohibició de la maternitat subrogada (ventres de lloguer).

Pel dret a travessar les fronteres de manera lliure i segura per a totes les treballadores i treballadors, així com per als joves en formació.

Contra la justícia masclista i els linxaments mediàtics de tota mena. Depuració de tots els jutges reaccionaris. Per una autèntica justícia democràtica no sexista en la qual els jutges puguen ser triats i destituïts pels consells de treballadores i treballadors. Per l'autodefensa de les dones contra la violència masclista.

Per un govern de les treballadores i treballadors cap a una societat sense classes, sense explotació ni opressió, pel socialisme internacional.

A black and white portrait of Clara Zetkin, a woman with short, dark, wavy hair, wearing a dark, high-collared jacket. She is looking slightly to the right of the camera with a neutral expression. The background is a plain, light color.

“El terror judicial dels estats burgesos i la seua persecució i empresonament dels lluitadors proletaris s’ha convertit en un fenomen internacional generalitzat.

Què ens mostra això? Ens mostra que els proletaris estan cada vegada més cansats de l’explotació i la servitud, que exigeixen els seus drets humans i lluiten cada vegada més per ells. Més encara, ens mostra que la classe dominant sent una por atroz, i d’aqueixa por naix la seua set de venjança.

I, no obstant això i malgrat tot, aquesta burgesia seria incapaç en el moment històric actual de defensar el seu poder amb els seus propis mitjans. La decadència de l’economia capitalista i la dissolució de l’ordre burgès anuncien clarament la proximitat de la fi d’un món governat i explotat per la burgesia.

Si no haguera trobat aliats en els dirigents reformistes dels treballadors de cada país, la burgesia estaria acabada com a classe dominant. Són ells qui alcen un mur que protegeix el domini de la classe burgesa, i són ells qui carreguen amb tota la responsabilitat que milers i milers dels millors fills i filles del proletariat estiguen condemnats i presos, privats d’aplicar les seues energies a la lluita per la superació del capitalisme.”

Clara Zetkin. Discurs en la sessió d’obertura del Quart Congrés Mundial de la Internacional Comunista. 5 de novembre de 1922

Clara Zetkin, primera Secretària de la Internacional Socialista de Dones

En la II Trobada Internacional de Dones Socialistes, celebrat en 1910 a Copenhagen, Clara Zetkin i Käthe Duncker van participar en representació del Partit Socialista Alemany i van presentar la proposta de commemorar un "Dia de la Dona Treballadora" en un acte de solidaritat internacional amb les delegades dels Estats Units, que havien honrat la vaga de les treballadores del tèxtil en 1910 amb un Dia de les dones dels EUA